

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3964/24
14.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Мирославе Вучетић и Валентине Тодоровић Воркапић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Сања Ђурић Цвејић, адвокат из Сремске Митровице, Стари шор 133, против туженог Јавног предузећа “Путеви Србије” а.д. Београд, Булевар краља Александра 282, матични број 20132248, ради исплате, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 275/23 од 26.6.2024. године, у седници већа одржаној дана 14.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 275/23 од 26.6.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 275/23 од 26.6.2024. године, године, ставом првим, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћене накнаде за рад у сменама за период од 1.1.2020. године закључно са 31.3.2021. године исплати износ од 115.520,86 динара, као и законску затезну камату на наведени износ обрачунату на дан вештачења у износу од 46.543,18 динара, као и да тужиљи уплати код надлежног Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање на напред наведени износ, као неоснован. Ставом другим одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, као неоснован.

Против наведене пресуде тужиља је благовремено изјавила жалбу побијајући је у целни из свих законских разлога.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14 и 18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиље неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбама члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда на коју се указује у жалбеним наводима, а не ради се ни о неправилној примени материјалног права.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку следи: да је тужиља на основу уговора о раду од 20.9.2019. године и 13.4.2020. године у спорном периоду од 1.1.2020. године до 31.1.2021. године била у радном односу на одређено време код туженог ради обављања послова радног места инкасанта прве категорије у Одсеку за наплату путарине, Одељењу за оперативну наплату путарине, Сектору за наплату путарине; да према наведеним уговорима о раду није предвиђено увећање зараде по основу сменског рада односно рада у сменама; да Правилником о раду туженог из 2015. године и то одредбом члана 45 истог предвиђено је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној правилником и уговором о раду и то за дан државног празника који је нерадан дан од 110% од основице, за рад ноћу ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде у висини од 26%, за прековремени рада у висини од 26% и по основу времена проведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца – минули рад у висини од 0,4%, као и да је Колективним уговором туженог, чланом 44 предвиђено да основну зараду чини производ коефицијента посла вредности радног часа и месечног фонда часова од 174 часова, а чланом 45 истог да коефицијент послова које запослени обавља зависи од сложености послова, потребне стручне спреме, одговорности и услова рада и да су наведеним коефицијентима вредновани и услови рада који се односе на рад на терену, рад у сменама и друге послове штетне по здравље запослених; из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област Зорана Стојановића од 19.3.2024. године произилази да тужени у периоду од 1.1.2020. године до 31.1.2021. године није врши обрачун и исплату увећане зараде за рад у сменама 26% на основну зараду за ефективно радно време па да је по том обрачуну укупан износ од 115.520,86 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је с позивом на одредбе члана 104 и 108 Закона о раду те одредбе Колективног уговора туженог и одредбе Правилника о раду туженог, код околности да њима, ни уговорима о раду на основу којих је тужиља била у радном односу код туженог у утуженом периоду, није предвиђено увећање зараде по основу сменског рада односно рада у сменама, нашо да тужбени захтев тужиље у целости је неоснован, како у погледу главног захтева, тако и акцесорних захтева.

Доносећи ожалбену пресуду првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку дао разлоге које у битном прихвата и овај суд.

Овај суд као другостепени прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права па с тога не образлаже детаљно пресуду применом одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 108 став 1 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 24/05, 61/05 ... 75/14) прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, и то: за рад на дан празника који је нерадан дан – најмање 110% од основице; за рад ноћу, ако такав рада није вреднован при утврђивању основне зараде – најмање 26% од основице; за прековремени рад – најмање 26% од основице; по основу временаведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца (у даљем тексту: минули рад) – најмање -0,4% од основице. Ставом 4 истог члана прописано је да општим актом и уговором о раду могу да се утврде и други случајеви у којима запослени има право на увећану зараду, као што је увећање зараде по основу рада у сменама.

Правилником о раду туженог од 17.4.2015. године, чланом 42 истог, прописана је обавеза плаћања увећаних месечних зрада по основу рада у сменама кроз коефицијент зараде и то у оквиру припадајућих коефицијената за систематизоване послове код туженог где су вредновани и услови рада који се односе на рад у сменама.

Применом наведених правила на утврђено чињенично стање произилази да су Законом о раду, његовим изменама из 2014. године које су објављене у “Службеном гласнику РС” бр. 75/14, промењени законски услови за увећање зараде, тако да сменски рад не представља више законски услов за увећање зараде, већ је то препуштено послодавцима да кроз опште акте и уговоре о раду, уреде са запосленима. У конкретном случају, закљученим уговорима о раду, тужилац се туженим није уговорио и исплату увећане зараде по основу сменског рада односно рада у сменама, а правилником туженог који је био на снази у утуженом периоду, предвиђено је увећање зараде за сменски рад кроз коефицијент зараде и то у оквиру припадајућих коефицијената за систематизоване послове где су вредновани и услови рада који се односе на рад у сменама. У смислу цитираних правила, код чињенице да тужилац и тужени нису уговорили исплату сменског рада, нити је посебно исказана општим актом туженог, а законски основ за то не постоји, неоснован је тужбени захтев тужиоца којим је тражио исплату увећане зараде по основу сменског рада односно рада у сменама за утужени период. Пошто је неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио исплату увећане зараде по основу рада у сменама, неоснован је и захтев за законску затезну камату на износ тражене зараде, као и захтев за уплату доприноса на тај износ.

Није од утицаја на другачију одлуку навод жалбе да је првостепени суд прихватио налаз и мишљење вештака који странке нису оспоравале, код свега наведеног.

Овај суд је ценио и друге наводе жалбе тужиље, али је са наведеног нашао да нису од утицаја па их посебно не образлаже.

Са свега наведеног, Апелациони суд у Београду је као другостепени потврдио првостепену пресуду.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у другом ставу изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом одредаба члана 153 и 163 Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да тужилца није успела у поступку по жалби, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован применом одредаба члана 165 ст. 1 Закона о парничном поступку.

Првостепени суд у складу са одредбом члана 362 Закона о парничном поступку у свако доба може исправити очигледне грешке у писању па је потребно да у првом ставу изреке првостепене пресуде, у шестом реду, после речи: “као и да тужиљи уплати” дода речи: “доприносе за пензијско и инвалидско осигурање” и у том делу донесе решење о исправци.

На основу изложеног применом одредаба члана 390 и 165 ст. 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 55/14 и 18/20), одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Предраг Васић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**